

За заблуда на турската полиция и предпазване лицата, до които се изпращат тайните писма, апостолите и сжмишлениците влагали писмата в два плика: вжрху горния плик надписвали адреса на

правилни четвжрожгжлничета. В пжрвото четвжрожгжл niche стои буквата Б, в средното — Р, а в най-крайното — К., сир. Б. Р. К. (Бжлгарски Революционен Комитет). Тия три букви сжставят ключ на писмото.

Писмописеца слага лозинката вжрху хартия, на която желве да напише писмото, поставя Б. в началото, Р. в средата и К. в края. След това написва в квадратчетата онова, което иска да сжбощи някому. Подир снима картоната и допжлва празните места с танива срички, че да се добие сжджржжанието на тжрговско или домашно писмо.

Получателя на писмото изважда лозинката, с каквато той е снабден от по рано, полага я вжрху писмото така, че буквите Б. Р. К. да паднат на местото си и прочита онова, което трябва да знае.

Паролата е онази условна дума или оня условен знак, по който дейците от едно тайно сдружение се познават, или постовеите вжв време на война разпознават „нашите“ от „чуждите“. Паролата на Левски била две букви: Д. и Р. Когато той искал да изпита някое лице, дали то е посветено в народното дяло, дали е „наш“, изричал: Добро, Ржци (Д. Р. изговарени по старобжлгарски). Лицето, ако знае работата, казва: „Да живее Републиката“ (Д. Р.). Левски усмихнато отговаря: „да живее“ — и двамата си подават братска ржка, като сжтрудници и другари за едно и сжщо свято дяло.